

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Οι διαφημίσεις χρησιμοποιήθηκαν αρχικά από τις επιχειρήσεις για να ενημερώσουν και να κάνουν γνωστά στους υποψήφιους αγοραστές τα πλεονεκτήματα των προϊόντων τους.

Σιγά-σιγά η διαφήμιση μεταλλάχτηκε, κατά τη γνώμη μου, σε επιστήμη καθοδήγησης και διαμόρφωσης συνειδήσεων.

Πλέον οι επιχειρήσεις δεν αρκούνται στο να διαλαλούν απλώς τα πλεονεκτήματα των όσων παράγουν. Πατάνε σε πτυχές της ανθρώπινης ψυχοσύνθεσης και βλέπουν μακριά προσπαθώντας να διαμορφώσουν μια μόνιμη σχέση με τους αγοραστές που δεν μπορεί να κτιστεί αν δεν επέμβουν στις συνειδήσεις τους.

Οι ιδιωτικές επιχειρήσεις και εταιρείες, βοηθούμενες από σχεδιασμένες πολιτικές, ιδεολογικές επιλογές των εκάστοτε κυβερνήσεων, εμφανίζουν ένα πρόσωπο προς τον κόσμο, τόσο ελκυστικό και ουδέτερο που καμία σχέση δεν έχει με το πώς λειτουργούν στην πραγματικότητα.

Την μία στιγμή μπορεί μια εταιρεία να απολύει εργαζόμενους και την επόμενη να διαφημίζει το κοινωνικό της πρόσωπο μοιράζοντας τετράδια και γραφική ύλη για τα παιδιά των ανέργων που η ίδια δημιούργησε.

Μπορεί τη μια μέρα οι τράπεζες να στέλνουν στον κόσμο της κατάθλιψης τους γονείς χρησιμοποιώντας τις γνωστές εταιρείες διακανονισμών των χρεών και την άλλη να διαφημίζουν σε κανάλια, ραδιόφωνα και εφημερίδες την κοινωνική τους ευαισθησία προσφέροντας, από καραμέλες για παιδιά πολυτέκνων, μέχρι κάποιο χρηματικό ποσό για «άριστους» μαθητές.

Σε μια εποχή που το κοινωνικό κράτος απουσιάζει και τα στοιχειώδη δικαιώματα καταστρατηγούνται όλο και περισσότερο, το ιδιωτικό κεφάλαιο ορκισμένο στο Θεό του κέρδους και της εκμετάλλευσης, υπεύθυνο για την εξαφάνιση της κοινωνικών αγαθών, έρχεται, από τη μια να καλύψει το κενό στις κοινωνικές παροχές, φυσικά με το αζημίωτο και

από την άλλη, μέσω προσφορών και δώρων να αποδείξει στις συνειδήσεις του κόσμου ότι δεν χρειάζεται κοινωνικό κράτος και κράτος πρόνοιας. Υπάρχουν οι εταιρείες και οι επιχειρήσεις κι αυτό φτάνει και περισσεύει.

Προσπαθούν έτσι να εδραιωθούν στη συνείδηση του κόσμου ότι λειτουργούν ελέω Θεού. Έχουν το δικαίωμα να σπέρνουν τη φτώχεια, να κλέβουν νόμιμα μέσω της υπεραξίας-η μεγαλύτερη κλοπή και συγχρόνως το μεγαλύτερο κοινωνικό σκάνδαλο-να καταστρέφουν ζωές και ταυτόχρονα να φροντίζουν για την ψυχαγωγία των «υπηκόων» μοιράζοντας δωρεάν εισιτήρια για θέατρα για κινηματογράφους για συναυλίες για εστιατόρια για βιβλία και πάει λέγοντας.

Οι νέοι καλούνται να το πάρουν απόφαση ότι δεν θα έχουν χρήματα για κινηματογράφο ή θέατρο εκτός αν μια εταιρεία κινητής τηλεφωνίας του χαρίσει ένα εισιτήριο στη μισή τιμή αλλά στο έργο που η εταιρεία θα επιλέξει.

Οι μαθητές στις υποβαθμισμένες περιοχές καλούνται να βάλουν καλά στο μυαλό τους ότι δεν θα έχουν χρήματα για τσος από το κιλικίο εκτός αν ένα ίδρυμα σε συνεργασία με μία ΜΚΟ τους προσφέρει ένα υγιεινό μικρογεύμα για την τρέχουσα σχολική χρονιά.

Τέρμα τα δικαιώματα, τέρμα τα αυτονόητα. Η μόνη ελπίδα είναι το απλωμένο χέρι σε στάση ελεημοσύνης προς αυτούς που προκάλεσαν την ανέχεια.

Παρανοϊκό αλλά έτσι λειτουργεί το σύστημα. Έτσι θα λειτουργεί μέχρι να το γκρεμίσουμε.

Όλα τα παραπάνω δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν ή δεν θα είχαν την ίδια απήχηση χωρίς τη συνδρομή των ΜΜΕ και κυρίως της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου. Δεν είναι τυχαίο ότι τα ιδιωτικά κανάλια θησαυρίζουν από τις διαφημίσεις, χωρίς να πληρώνουν στο κράτος, όπως μαθαίνουμε, αυτά που οφείλουν.

Διαβάστε λίγο τα παρακάτω ουδέτερα, ωραία και ακίνδυνα:

«Υπάρχουν πολλοί λόγοι για να πιστέψεις σε ένα καλύτερο αύριο»

Ένας από αυτούς είναι σίγουρα το να σε απολύουν από τη δουλειά και το να ξέρεις ότι εγώ ο εργοδότης-εργοστασιάρχης γίνομαι ακόμα πιο πλούσιος. Άλλωστε, το κατάλληλο αναψυκτικό θα εξακολουθεί να υπάρχει.

«Το σχολείο που θέλεις είναι στο χέρι σου».

Αρκεί να κάνεις τη σωστή κίνηση ζητώντας μου να γίνω χορηγός σου, ν' αρχίσεις να πληρώνεις δίδακτρα και να μη ζητάς βιβλία, καθηγητές και τέτοια ξεπερασμένα. Απαραίτητη προϋπόθεση να συνεχίσεις να πίνεις το κατάλληλο αναψυκτικό.

«Μοιραζόμαστε όσα μας ενώνουν».

Εκτός από την ανεργία που εξασφαλίζω στους γονείς σας, την εκμετάλλευσή τους και την υπεραξία από την εργασία τους. Εσείς μοιραστείτε τη φτώχεια και τη μιζέρια και φυσικά το κατάλληλο αναψυκτικό.

«Μαζί είμαστε ένα»

Λέτε να εννοεί στα κέρδη; Μήπως εννοεί στη φτώχεια; Μπα! Στο κοινό ταξικό συμφέρον αναφέρεται!

«Ο κόσμος μας εσύ»

Η μόνη αλήθεια. Μας βλέπουν σαν δεκάευρα με χέρια και πόδια.